

Allt i världen ger orsak att dricka,
 När som man saken vill utgrunda rätt:
 Odet må frögd eller widrighet sticka,
 Allt till att möta fins endast ett sätt:
 Vinet den glade än gladare gör,
 Jagar bekymret och sorgen förstör.

2.

Tiderna äro just såsom man tar dem;
 Geiller ej fråta den rusiges själ.
 Fröjdoms med wänner, så länge man har dem,
 Gålla de undan, så sjungom: farväl!
 Odet till hugnad åt menniskor gaf,
 Vin båd' till barnsöl och bröllop och graf.

3.

Allt i världen ger orsak att dricka,
 Vinet den säkraste wissheten ger,
 Rymmer min älskliga maka ur huset,
 Som nu, ty wär! bland oss händer och ser
 Skyndas jag hurtigt, att tömma min bål
 Dricker med glädje: Tackägelse-kål!

Sålas i Stockholm i Björnsehl's Bokhandel.

Stockholm, tryckte hos J. Hörberg, 1825.

GS 53

Fredmans Epistel

till

Brännvins-Advokaten Fader Kullus
 om något som passerat.

Sitter du ännu och luger
 Och ur flaskan suger,
 Hwålsfroer stopet och så sluger
 Uppå spelman ser?
 Kullus! intet åt du trusar,
 Varten in nu rusar,
 Präses sitter ren och snusar;
 Råknar mynt och ler,
 Sportlen delar; Spelman spelar — — —
 Klockan är, om jag ej felar,
 Elftva eller mer.

Bredströms lärsta illa låter;
 Niger djupt och gråter;
 Rassa Wingmark sticker åter
 Präses ett tlog ägg.
 Upprop! Kulhus tag din värja,
 Du skall in och swärja.
 Kan du själen intet bärja?
 Hand på boken låga.
 Han är listig, jag är dristig, — — —
 Lagen klar, men rätten tvistig.
 Stryp dig om ditt skägg.

3.

Rassa se med stora buken
 Hvit och ren och struken;
 Präses rustar om peruken,
 Och blir såsvisg sjelf.
 Hur han blåddrar uti Lagen,
 Präses denna dagen
 Synes sjelf med Themis twagen
 Uti Fröjas Elf.
 Rassa niger, fram hon stiger; — — —
 Präses och Notarien tiger.
 Dvälf om stöpet hwälf.

Flyttfoglarna.

Så hett skiner Solen på Nilstvägen ner;
 Och Palmerna ge ingen skugga mer.
 Då griper oss längtan till fädernejorden,
 Och tåget församlas. Mot Norden! Mot Norden!

Och djupt under föttren wi se som en gräf.
 Den grönskande jorden, det blånande haf,
 Der oron och stormen hwar dag sig förnyar;
 Men wi fara frie med himmelens skär.

3.

Och högt mellan fjällen der ligger en ång;
 Der nedslår vår skara, der redes vår sång.
 Der lägga wi ägg under kyliga Polen,
 Der slåcka wi ut dem wid Midnatts-solen.

4.

Ej Jägaren hinner vår fredliga dal.
 Der hålla gullwingade Elfwor sin bal.
 Grönmantlade Skogsfrun spatterar i qvällen
 Och Dvergarne hämra sitt gull in i fjellen.

5.

Men åter på bergen står Windswoles son *)
 Och skakar de snöiga wingar med dån,
 Och Hararne hwitna, och Rönn-drufwan glöder,
 Och tåget församlas. Mot Söder! mot Söder.

6.

Till grönskande Ångar, till ljunmande Wåg;
 Till skuggande Valmer står åter vår håg.
 Der hvilat wi ut från den lustiga färdan,
 Der längtat wi åter till Nordliga werlden.

*) Wintern.